

Til látupípuna í „Krossi“.

Í »Krossinum« seinasta mið-
vikudag ger ein huldumaður, ið
navnber seg »Arbeidari«, eitt
láturligt álop á meg.

Tó at tað kanska var beinast
av einum og hvørjum, ið verður
fyri grovum álopi av huldum-
manni, ikki á latið við seg
komið, so haldi eg, at hesin
huldumaður, — sum í blaðgrein
síni hevur savnað saman eina
tilfika rúgvu av skemdarorðum,
ðundirbygdum pástandum og
ðývirlagdum orðaskvaldri, at tey
spjadd yvir ein heilan árgang
kundu verið nóg miklið »krydd-
arí« til »Krossina«, — tó má fáa
nókur fá orð fyrri ómakin, burtur-
sæð frá, um eg havi skrivað ta
blaðgrein, hann er so harmur
um, ella ikki.

Fyrst brigslar hesin veseligi
huldumaður mær illisinni; men
um eg eri ill- ella góðsintur,
tað fari eg ikki at kjakast við
huldumenn um í bløðunum. Tað
fara fólk, sum kenna meg, at
gera av, og hini fara so at halda,
tað teim lystir.

Hann meir seg til at vera
líka so nógv arbeidari sum eg
»og all mitt harkalið tilsamans«.
Og tað er vist, at er tað hans-
ara høvuðsvinnuvegur at skriva
tilfíkar blaðgreinir, sum tann, ið
»Krossur« flutti honum fram
fyri almenningin í hesi vikuni,
ja, so má eg ásanna, at hann
innanfyri yrki sítt er fleiri ferðir
so góður arbeidari sum eg.

So »forsíkrar« hann mær, at
»eg«, tá eg setti á hann í síðsta
blaði, ikki rakti beint, ikki fekk
»plette«, sum hann tekur til; —
men givið er tað, at eingin, uttan
hann, ið kandi seg særðan, og
tað hart, hevði leikað so í sum
hesin huldrandi nføingurin.

Sum ein særður garmur glepsar
hann eftir »teimum, ið nú ráða
fyri borgum í »Socialinum«,
bridgur okkum, at vit bert
ganga orindi teirra, ið best gjalda
o. a. t., trívur so í donsk orð-
tøk: »Týv tror, at hver Mand
stjæler« (her hugsar hann um
sjálvan seg), fer so nístandi
yvir móti arbeidarunum, ið hann
veit, eru farnir at fylkjast um
teirra egna blað, »Føroya Social-
Demokrate«, fyrri tó at gera eina
roynd til at styggja teir burtur,
deilur meg síðani fyrri at gita
og briksla — hann meinar vist
brigsla — eitt ella annað, o. s.
fr. í tað óendaliga.

Tað tykist, sum einstøk fólk
halda, at javnaðarmenn ikki hava
rætt til at tjena so frætt, at teir
kunnu liva av tí. Við einstøk
fólk meini eg røddir, ið av og
á hoyrast, t. d. í »Krossinum«.
Hvat tí viðvíkur, at »okkara
politikkur ongatíð var annað
enn at ganga orindi teirra, ið
best betaltu,« so skal eg, tó at
tað ikki í minsta máta kemur
huldumonnum nakað við, kortini
ugga hann við, at hann her,
sum í øllum tí, hann hevur
vætt saman, fer skeivur. Eg
havi ið hvussu er ikki so stóra

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3.

Hovedkontoret i Thorshavn tillige aabent 6—7 for Ind- og Udbetalinger

inntøku av tí, eg skrivi, og teim
ftinum, eg arbeidi á prentsmið-
uni, sum eg havi havt sum
prentari. Og um hann, sum
tykist at vera so forvitin, hvat
okkara peningaviðurskiptum við-
víkur, ynskir at kenna munin,
so tjeni er 12 kr. minni um
vikuna, enn prentarar í Havnini
tjena. So bert »matstreva« kann
hin forniski ikki leggja meg
undir, haldi eg, uttan at vilja
ganga honum ov nær. Eitt annað
var, um vit, so sum tað skal
hava hent seg við »Krossinum«,
tóku upp ímóti og yvir 4000
kr. um árið fyrri hitt skrivliga
arbeiðið, ja, so fekk sakin straks
eina aðra vundu.

Hin reyði tráðurin, um annars
talan kann vera um ein tráð,
ið bindur saman ókvæmsorð
hins forniska, tykist at vera, at
hann er ógviliga harmur yvir,
at danskir javnaðarmenn styðja
okkum eitt lítið við peningi til
blaðið; men eg skal ugga hann
við, at blað okkara hevur havt
so mikla framgongd í seinastuni,
at vit skjótt fara at taka takði
einsamallir. At danskir javnaðar-
menn veita okkum studning, er
ikki so ræðuligt, at vit leggja í
at stínga tað undir stólin.

Allastaðni um heimin styðja
javnaðarmenn hvønn annað eftir
forimuni. Og tað er ikki í lítum
vís av peningi t. d. danskir
javnaðarmenn veita til týskar
og eysturríkskar javnaðarmenn
í hesum døgum. — Meira
løgði hevði tað verið, um ein-
hvor annar politiskur flokkur
veitti okkum studning, soleiðis
sum tilfellið var við teim ca.
6000 krónunum árliga, sum
»Krossur« fekk sendandi úr
Noregi íggjognum mong ár. At
teir fluttu fram hin láturliga
sjónleikin at senda ein hóp av
bløðum eystur um hav til
»frændir« sínar, sum gjalda
skulu, hevur einki at týða. Okkum
nýttist ið hvussu er ikki at krógva
nakað burtur. Vit vilja á ongan
hátt nokta, at vit fáa studning
frá donskum starvsbrøðrum, og
vit halda ikki nakra grund vera
til at »spæla komediu« fyrri at
káva útyvir hetta.

Nú haldi eg meg hava givið
huldumanninum svar uppá tað
mesta av tí, hann krevur svar
uppá. Tey prikkini, hann við
kvísluni ger eftir Dam og Dan-
bjørg, eru teir væl menn fyrri
at heina frá sær uttan stuðul av
mær, — um teir annars virða
hendana »harra« so miklið, at
teir halda hann vera verðan
aftursvar.

Um huldumaðurin eina aðra
ferð skuldi fingið hug at givið

út eitt framhald av ókvæmisorð-
savní sínum, so vil eg biðja
hann gera so væl at royna at
fáa tey av okkara gomlu orða-
tøkum, ið hann hevur lyndi at
sleingja inn ímillum her og har,
rætt; tí tað víði tó verið spell,
um eisini okkara gamla mál-
snildi skal avskeplast undir einum
slíkum spillandi penni.

Poul K. Mouritsen.

Tíðindi.

K. F. U. M.

Søndag: Hjemligt Samvær

Kl. 8.

Mandag: Læsestue Kl. 8.

Onsdag: Mindsteafdelingen

Kl. 5½.

Ungdomsafdelingen Kl. 8.

Torsdag: Bibeltime Kl. 8.

Fredag: Yngsteafdelingen Kl.

6. Læsestue Kl. 8.

Børnehaven en aaben hver
Søgnedag.

Av Suðurlandinum

er frætt, at »Langanes« var
fyri óhappi at fáa ein stóran
sjógv, ið breyt báðar mastrurnar,
soraði bátarnar og alt oman-
dekkis. Hartil fekk skipið leka;
men motururin var tó í so
toliligum standi. Í 14 tímar
royndu teir kortini at strevast
umborð, men so máltu teir gevast.
»Mignonetta« bjargaði manning-
ina, men eisini bert manningini,
— teir fingi einki við sær,
— og færdi teir inn á Vestmanna-
oyggjarnar. Seinni er frætt, at
»Lilia« hevur funnið vrakið, og
»Hvidbjørnen« hevur sleipað tað
inn á Reykjavík.

Sjóforhoyr var í gjár.

Suðuroyarkoli.

Fólk her norðuri eru so við
og við farin at brúka Suðuroyar-
kolið. Við »Smiril« komu hós-
dagin eini 7 tons av tí til Havnar.

„Grundieck.“

Leygarmorgunin, tá »Grundieck«
skuldi fara av Havnini norður
á Klakksvík, har hon skuldi
takast upp á beding, steðgaði
motorurin, og hon dreiv inn á
bringarøin, har hon lá og knelli
ein góðan hálfan tíma. Hon
breyt róðrið og skráuna; men
leka fekk skipið ikki. Um ikki
nýggj-skrúa kemur við »Lyr«
í dag, kann tað vera eitt stórt
spursmál, um »Grundieck« yvir-
hovur sleppur á Suðurlandið í ár.

Krúnprinsurin,

hin danski, er nú vorðin trú-
lovaður við Ingrid, dóttur svenska
krúnprinsin. Leingi hevur spókt
fyri hesum; »Berlingarin« segði
hesi tíðindi fyrri meir enn einum
mánað síðani, men tá varð tað
avsannað við radioútvarpi.

Frá Tórshavnar havn.

Umfram rutuskip hava í farnu
vikuni hesi skip verið á havnini:
9. »Havellen« á veg til Suður-
landið (R. Thomsen er sjálvur
við). 11. hitt enska herskipið
»Godetia« á leið til Íslands. 15.
ein nýbyggdur íslenskur motor-
bátur, »Knúture«, frá Danmørk
(manning: tveir Danskarar) og
»Árnanes«, ein av Ísvirkisbát-
unum (»Robert Schou«); Fugl-
fríðingar hava keypt hann til
línufiskarf.

„Islands Falk“

kom hósdegina á Havnina. Hann
verður í Føroyum til um miðjan
mai manað.

Jens P. í Dali,

fyrstodumaður skiparaskúlan
bjargaði miðvikudagin einum
smádrongi frá at drukna. Drong-
urin var á cyklu farin á sjógv
av kaiuni og komin nakað út
frá landi. J. P. í Dali leyp á
sjógv eftir honum, fekk fatur á
honum og svam við honum inn
undir pakkhúsið »í Trøð«, har
teir lendu í øllum góðum.

„Tíðin er peningur“

— men kann
krevja mannalív.

Øll vit menniskju hava sam-
vitskuna, sum bloytur okkara
lyndi og gevur angur yvir tær
illu royndir, ið sýndar vera móti
okkara næstingum: men har
býr náttúrunnar samvitska?
Okkara altvaldandi harri hevur
skjólt fyrri okkum, hvørjar góðsk-
ur óeydnan kann »útarta« seg
til, tí tað er skrivað, at »alle
Ting samvirker til Gode...«

Árið, ið fór, sum gjørdi mang-
an sessin tóman í nógvum fœr-
oyskum heimum, sýnist ikki at
hava bloytt náttúrunnar skjóldu
samvitsku, tí aftur kom óveður
á okkara fiskimenn í ár. Teir
leggja væl til fyrri at bjarga
okkara samfelagi frá óvstórum
ókonómiskum sorgum, men tað
má eisini sigast, at ovdjarvir eru
teir í sínum starvi.

At halda avstað um 20. febr.
við okkara forholdsvis smáu
forum er skilaleyst og helst í
slíkum óveðri, sum fór fram
síðst í tí mánaði.

Okkara lítla samfelag toir
ikki fleiri slíkar brestir, sum
teir, ið hava rámað okkum tey
seinastu árin.

Ar undan ári verður roynt at
minka um heimatíðina í februar
mánað, sum eisini vildi blivið
til gagns, um fiskur fekt í
Íslandi, og um veðrið gav loyvi
til tess; men vit hava fingið
prógvað tað ferð eftir ferð, at

Tuberculosestationen

afholder Konsultation i Klaksvig
d. 28. ds. i Tilslutning til S/S
»Tjaldures Ankomst.

Lyngø.

tað sindrið, sum teir síðstu
dagarnir í februar hava givið
okkum av fiski, er einki vert
móti Føroya synum, okkara
fiskimonnum, sum tann tíðin
við sínum barska veðri hevur
líkið frá okkum, ta stóru ogn,
sum ár undan ári verður minkað
saman við okkara lítla flota,
sum so harðliga treingir til
vækstur og onga avtakan.

Tað kann ikki sigast um
okkara skiparar, at teir eru
óskoyntrir og leypa fram av, tá
teir eru komnir til Íslands og
baksað har, men har aftur
í móti er tað ein gáta fyrri okkum
heimafólk, sum hava verið har
yvir og sum eru merkt av
sjómansins versta figginda, hav-
inum, hvussu lagaliga teir kunnu
snúgva sínum fari millum tær
freku bylgjur og tey mongu skip.
Tí má spyrjast, hvat er tað, sum
pirrar teirra sjómanslást og
drívur teir út í óvandaveðrið,
tá tað verður sagt frá »Storm-
varsel for hele Landet«? Tann
besti máti, hvarvið skiparar og
fiskimenn kunnu vísa tí veikara
kyninum sítt sjómansmót, er,
tá út verður farið, men tó trúgvi
eg ikki, at skiparar okkara nýta
óveður sum agn fyrri at vinna
sær vív; nei, tað kann betur
teinkjast, at skuldin hvílur á
herðum reiðarans. Tá hann í
kraft av síni myndugheit sum
skipaeigari — heingir nevið
niður, so veit skiparin, hvat
hann trár eftir, og so verður
sum oftast lagað seg eftir hans-
ara barometurstandi. Skiparans
ekstralón, at hann verður av-
koysdur, er vis næsta ár, um
hann ikki stendur væl í eygum
reiðarans.

Óivað fola okkara skiparar,
hvat andsvar, ið er givið teimum
fyri fólk og skipi, men so leingi,
sum útfaringin bert hvílir á
teimum, kann reiðarin birta
uppundir, og so kann nógv blíva
vagað. Tí eiga tær »størru makt-
imnar« at taka sær um reiggj
sum góðir ráðgevarar, soleiðis
at ikki bert skiparin kann koma
at fola seg sakaleysan yvirfyri
reiðaranum, um hann sýtur at
fara út í ringum veðri; men at
okkara fiskimaður eisini kann
koma at fola sítt lív meira trygt,
áður hann byrjar sína vanda-
fullu ferð.

Non.

Heilsan

Tenn okkara og heilsan.

At mangar av sjúkum okkara
hava sín uppruna í brendum
og ringum tonnum er vist flest-
um kunnugt. Tað er tí av
stórsta týðningi fyrri heilsuna, at
vit royna at gera, hvat ið vit
kunna fyrri at verja tenn okk-
ara.

Okkara forfedrar høvdu betri
tenn enn tann núlivandi ættin.
Hetta sæst av teim skullum, ið